

Ona

84 metų kaunietė Ona Šeštakauskienė vis dar gyvena aktyvų gyvenimą. Su fotoaparatu rankose ji keliauja po mūsų gražiąją Lietuvą ir fotografuoja gamtos vaizdus, šventes, bažnyčias, miestelius. Tai foto iš Kernavės, Liškiavos bei kitų garsių Lietuvos vietų. Ji domisi šalies istorija ir gamta. Štai ką, ji pasakoja apie save.

„Man 84 metai. Gimiau Vilkaviškio apskrityje, Gaisrių kaime. Dabar gyvenu Kaune. Daugiausia prisiminimų iš Kauno. Mano išsilavinimas aukštasis, esu technikos mokslų daktarė. Dirbau pedagoginį darbą.

Tėvai buvo ūkininkai iki kolūkių organizavimo. Su abiem tėvais gyvenau iki 14 metų, vėliau tėvui žuvus, gyvenau su motina, o dar vėliau - pas giminaičius. Mūsų šeimoje buvome 6 dukros.

Esu ištekėjusi ir turiu sūnų. Senele netapau. Savo gyvenimo stiliumi esu patenkinta, jis priklausė nuo istorinių ir kasdieninių gyvenimo iššūkių. Kai galvoju apie ateitį, norėčiau geros sveikatos, kad kuo ilgiau galėčiau gyventi savarankiškai, be kitų žmonių pagalbos ir galėčiau tęsti išvykas po savo šalį, kuri yra tikrai nuostabi, dar ir sode norėčiau padirbėti, paskaityti knygas, lankyti kultūrinius renginius ir pan.

Visi išvardinti gyvenimo periodai buvo svarbūs, tačiau labiausiai įsimintina vaikystė. Čia labiausiai įstrigo mūsų Pašešupio Gaisrių lankos, besiganančios galvijų bandos, piemenėlių ragelių trėlės, lenktniaujančios su lakštingalų trėlėmis, Sekminių šventės.

Labiausiai įsimintini 1932 m., kai iš varžytinių buvo parduotas tėvų ūkis. Įsimintini ir 1940 m., Lietuvos okupacija, 1941m. - karo pradžia, kai antrąją karo dieną žuvo tėvas. Labai vaizdžiai prisimenu pokario kovas tėvynėje. Vaikystės prisiminimai labai ryškūs. Iš negatyvių prisiminimų tai valdymo formų pasikeitimai po karo.

Pasirenkant karjerą turėjo įtakos sunki materialinė padėtis šeimoje. Rinkausi studijuoti mediciną, čia nepatekusi, studijavau maisto produktų technologiją ir gavau išsilavinimą. Savo siekius įgyvendinti buvo lengva, nes patekau į nuoširdžių bendradarbių tarpą. Čia vyravo pasitikėjimo ir atsakomybės jausmas. Tai ir diktavo sėkmingą siekių įgyvendinimą, kėlė savarankiškumą. Man atrodo, kad kito kelio negalėjo būti.

Šeima man reiškia viską. Rūpinimasis šeima man netrukdė rūpintis darbu ir savimi. Mano dabar sūnus gyvena ir dirba Prancūzijoje. Nuolat palaikome ryšį šiuolaikinėmis komunikacijos priemonėmis. Jis dažnai lankosi Lietuvoje.

2-asis gyvenimo periodas - tai mano pagrindinis gyvenimo sėkmės kelias. Tai ne visai nuo mano norų ar nenorų priklausantis gyvenimo tarpsnis, tai ne vien darbingiausias laikotarpis. Čia ir šeimos kūrimas, sūnaus gimimas ir auklėjimas, ir kartu mano mokslinių įsipareigojimų tolesnis vykdymas.

Mano gyvenimo periodas tarp 40 ir 60 metų amžiaus buvo vaisingas. Jau būdama pensinio amžiaus paruošiau mokymo knygą, šis darbas užtruko trejus metus. Šiame periode taip pat atsirado nauji hobiai: darbas sode, dalyvavimas moterų klube, studijos 3-jo amžiaus universitete.

Mintimis į praeitį sugrįžtu kartais. Išskirti sunkiausio savo gyvenimo periodo negalėčiau. Visą laiką prisimenu kaip teigiamus, taip ir neigiamus vienas kitą keičiančius laikotarpius, glaudžiai susijusius su mūsų šalies gyvenimo socializmo epochoje ypatumais.

Dabartiniu metu daug keliauju po mūsų gražiąją Lietuvą ir fotografuoju gamtą, šventes, bažnyčias. Gilinu žinias apie Lietuvos istoriją .

Tik šiais metais (2011m.) pradėjau mokytis kompiuterinio raštingumo, kaip naudotis internetu, elektroniniu paštu, Google, Skype ir pan. Visa tai įdomu, pažangu, neišvengiamai būtina. Tai praplečia akiratį ir palengvina bendravimą. Tačiau internete yra daug paviršutiniškų žinių ir nemažai „bjaurasties“, todėl neatsisakau paskaityti ir spausdintos literatūros.

Manau, kad prasminga senyvame amžiuje gyventi dėl ko nors ir kam nors.

Mano planai ateičiai: džiaugiuosi, kad galiu gyventi savarankiškai, kad mane prisimena artimieji. Noriu, kad tai tęstųsi ir ateityje.

Apie mirtį aš perdaug negalvoju, viskas turi vykti natūraliai. Savo praėjusiu gyvenimu esu patenkinta, nors atskiri periodai buvo sunkoki, tačiau neverta dejuoti. Mano gyvenimą diktavo nuo mūsų nepriklausomi istoriniai laikmečio tarpniai. Manau kito pasirinkimo ir negalėjo būti.

Svarbiausiomis vertybėmis laikau sveikatą, šeimą, socialinį stabilumą, užimtumą.

Visuomenės ateitį įsivaizduoti sunkoka. Ji labai paini ir ne visada suprantama. Pasaulis kasdien taip sparčiai keičiasi, kad sunku kalbėti apie kokį nors pastovumą.

Jaunesnėms kartoms patarčiau gyventi pagal sąžinę. Labai svarbu pasitikėjimas žmogumi ir nepamiršti ištarto „Garbės žodžio“.

Liucija Paškevičienė

2011 m.